

НИКИ ФРЕНЧ

БЕЗКРАЕН ЧЕТВЪРТЪК

Превод от английски
Росица Тодорова

AMG
PUBLISHING

София • 2018

Всичко започна със среща и завърши със среща, а Фрида Клайн мразеше подобни срещи със съученици. Седеше пред камината си и се вслушваше в тихото припукване на огъня. До нея седеше Саша, вперила очи в пламъците. В количката до стола на Саша спеше Итън, нейният десетмесечен син, топчица с тъмна коса, която леко похъркваше. Котката в краката на Фрида тихо предеше. Отвън се чуваше воят на вятъра. Беше мъглив, ветровит ден с вихрушки от листа. Навън бе тъмно, но те бяха на топло, скрити от нахлуващата зима.

– Трябва да призная – каза Саша, – че идеята да видя твоя стара приятелка от училище ми се видя много любопитна.

– Не ми е приятелка. Просто съученичка от класа.

– И какво иска?

– Не знам. Звънна по телефона и каза, че трябва да ме види. Настоя, че е важно и че ще бъде тук в седем.

– Колко е сега?

Фрида погледна часовника си.

– Почти седем.

– На мен вече не ми се случват такива неща. Откак Итън се роди, забравих какво е нощен сън, а мозъкът ми се е превърнал в каша. Не знам дори кой ден сме. Сряда ли е?

– Четвъртък.

– Това е хубаво. Почти краят на седмицата.

Фрида отново се загледа в огъня.

— Четвъртък е най-лошият ден. Един такъв никакъв. Само ти напомня, че седмицата се е проточила твърде дълго.

Саша направи физиономия.

— Май му отдаваш прекалено голямо значение. — Наведе се над количката и погали косата на сина си. — Обичам го толкова много, но понякога, когато е заспал, чувствам облекчение и съм благодарна за мига спокойствие. Ужасно ли е, че го казвам?

Фрида се обърна към приятелката си.

— Франк помага ли ти?

— Прави каквото може. Но е много зает с работата си. Да помага на виновните да се отърват, както той казва.

— Такава му е работата — каза Фрида. — Защитник е и...

Звънецът на вратата я прекъсна. Фрида хвърли нещастен поглед към Саша.

— Ще отвориш, нали? — попита я тя.

— За миг се изкуших да не го направя.

Когато отвори вратата, чу глас, идващ сякаш от тъмнината, незабавно последван от прегръдка.

— Фрида Клайн — възкликна жената. — Винаги бих те познала. Толкова приличаш на майка си.

— Не знаех, че познаваш майка ми. — Посочи към камината. — Приятелката ми Саша. Това е Мадлин Бъкнол.

— Мади — поправи я жената. — Мади Кепъл. Омъжих се.

Мади Кепъл свали от рамото си голямата скъпа, ко-

жена чанта и разви карирания шал от врата си. Свали и тежкото бежово палто и го подаде на Фрида. Беше в ръждивокафява рокля и кожени ботуши с платформа. На врата ѝ висеше тежка златна верижка, а на ушите имаше малки златни обици. Ухаеше на скъп парфюм. Пристъпи към огъня и погледна в количката.

— Какво сладурче — възкликна тя. — Фрида, твое ли е?
Фрида посочи Саша.

— Само като го видях, и ми се прииска да имам още едно — каза Мади. — Обичам ги на тази възраст, когато са само един топъл вързоп. Момче или момиче?

— Момче.

— Толкова е сладък. Ходи ли вече?

— Само на десет месеца е.

— Трябва да сте търпелива.

Фрида притегли стол близо до огъня и Мади седна. Имаше дълга кестенява коса, изкусно оформена в небрежна прическа с руси кичури. Лицето беше грижливо гримирано, но това само подчертаваше опънатата върху скулите кожа, малките бръчици около очите и в ъглите на устата. Фрида я помнеше от училище: жизнерадостна, весела, шумна, но винаги някак прекомерно възбудена, че е приета или не в някаква група; за това, че има приятел, или за това, че няма.

— Да ви оставя ли сами? — попита Саша.

— Не, не, толкова е приятно да се запозная с приятелка на Фрида. Тук ли живеете?

Саша се усмихна леко.

— Не, живея с приятеля си. На друго място.

— Да, разбира се. Благодаря ти, благодаря — отвърна Мади, когато Фрида ѝ подаде голяма чаша с чай.

Отпи от чая и се огледа.

— Какво сладко малко местенце имаш. Уютно. —
Отпи отново. — Четох за теб във вестниците, Фрида. Как
си помогнала в онзи ужасен, ужасен случай с горките
момичета. И си спасила едно от тях.

— Само едно — каза Фрида. — И не бях сама.

— Как може да има хора, способни на такива неща?
Настъпи мълчание.

— За какво искаше да говорим?

Мади отново отпи от чая си.

— Не мога да повярвам как се загубихме след училището — каза тя. — Аз все още живея в Бракстън. Идваш
ли си понякога?

— Не.

— Някои от тайфата също останаха там. — Усмихна
се дяволито. — Спомням си ви двамата с Джеръми. Много
ревнувах. Той беше такъв сладур. Замина, разбира се.
Поддържате ли връзка?

— Не.

— Омъжих се за Стивън. Стивън Кепъл. Знаеш ли
го? Изкарахме няколко хубави години, ала после нещо
се обърка. Той се ожени повторно, но живее наблизо.

— Когато ми се обади, каза, че има нещо, за което
искаш да говориш с мен.

Мади отпи нова глътка чай и се огледа.

— Къде мога да сложа чашата?

Фрида я взе от ръката ѝ.

— Четох за теб във вестниците.

— Вече каза.

— Повече от веднъж — продължи Мади. — Ти привлича доста внимание.

– Не по мое желание.

– Да, вероятно понякога ти е доста трудно. Но казаха, че освен с разрешаването на криминални случаи....

– Това наистина не е... – започна Фрида и Саша отново се усмихна.

– Не, но в статията се споменаваеше, че си психолог.

– Психотерапевт съм.

– Не съм много добре с терминологията – каза Мади. – Сигурно има разлика. Не знам подробностите, но от това, което схванах, хората ти говорят и ти им помагаш. Правилно ли съм разбрала?

Фрида се приведе леко напред.

– Какво искаш?

– Не е за мен – засмя се притеснено Мади. – Ако това си помислила. Не че малко помощ не би ми дошла добре в онзи момент. Когато Стивън ме напусна, плаках дни наред. Седмици всъщност. Не знаех към кого да се обърна.

Отново настъпи тишина.

– Разбирам, че тези неща са ужасни – каза Фрида, – но моля те, кажи защо поиска да се видим?

– Сигурно ще ти прозвучи глупаво. Най-вероятно само ти губя времето, пък и своето с цялото това разкарване до тук от провинцията.

– Да си тръгна ли? – отново попита Саша.

– Не – отвърна Мади. – Просто си говорим като стари приятелки.

– Кажи какво искаш.

Мади се поколеба. Фрида бе преживявала този миг десетки пъти с пациентите си. Един от най-трудните, несигурни моменти беше първото изричане на страха

на пациента. Приличаше на скок в тъмното от много високо.

– Дъщеря ми Беки – каза Мадри. – Ребека. Но всички ѝ казват Беки. На петнайсет е, почти на шестнайсет.

– Случило ли се е нещо?

– Не, не, няма такова нещо. Трудно ми е да го формулирам. Беки беше такова сладка като малка. Момченцето в количката ми напомни за онези дни, когато всичко беше лесно. Просто се грижех за нея. Знаеш ли, когато Беки беше на неговата възраст, си мислех, че ще имам много деца и ще бъде най-добрата майка на света и ще ги защитавам от всичко. Бях толкова млада, когато я родих, самата аз почти дете. И после – по-дълбоко дъх, сякаш опитваше да се овладее, – ... вече не можех да имам друго дете. А след това Стивън си отиде. Вероятно вината е била моя. Опитвах се да крия чувствата си от Беки, но не се справях кой знае колко добре. Тя беше само на шест. Мъничка. А аз още нямах трийсет и бях напълно объркана. – В гласа ѝ се усети колебание и тя спря за миг. – Сигурно ѝ се е отразило, но мислех, че сме го преодолели. Изглежда, изпитвам ужас от тийнейджърските години. – Погледна към Фрида. – Може би си припомням своите собствени. Направихме едно-две неща, за които сега вероятно съжаляваме, нали?

Един глас в главата на Фрида попита: „Какво искаш да кажеш с това „ние“? Никога не сме били приятели. Нищо не сме правили заедно“. Но тя не изрече нищо, просто седеше и чакаше.

– През последната година Беки се промени. Знам какво ще кажеш. Просто е пораснала. Няма за какво да се тревожа. Да, но аз се тревожа. Да започнем с това, че

се затвори и стана раздразнителна, не иска да говори за нищо. Зачудих се дали няма замесени наркотици или момчета. Или наркотици *и* момчета. Опитах се да поговорим. Да покажа съпричастност. Нищо не стана. Преди около месец нещата се влошиха още повече. Коренно се промени. Все едно не беше тя. Спря да се храни. Вече бе минала през някаква глупава диета и приличаше на щека. Не ми е ясно как още е жива. Готвя ѝ всичко, за което се сетя, но тя само побутва храната из чинията. А когато хапне нещо, после май го повръща. Престана да ходи редовно на училище. Не си пише домашните.

— Говори ли с баща си?

— Стивън е безнадежден. Казва, че е просто етап. Щял да отmine.

— Какво очакваш от мен? — попита Фрида.

— Може ли да поговориш с нея. Нали това е работата ти? Само да размените няколко думи?

— Не съм сигурна, че си наясно с работата ми. Средам се с пациентите си достатъчно дълго, за да проуча проблемите в живота им. Но се питам дали дъщеря ти не трябва да се види с училищния съветник или с някой учител.

— Беки няма да се съгласи. Опитах всичко. Отчаяна съм. Не знам към кого да се обърна. Моля те. Като услуга за стара приятелка.

Фрида се вгледа в умоляващото лице на Мадн. Не ѝ харесваше, че тази жена от миналото има претенции, че са били приятелки, и че иска нещо, което всъщност не може да ѝ даде. Стана ѝ неприятно, че Саша става свидетел на разговора.

— Не съм сигурна, че съм подходящият човек за

тази работа – каза тя, – но ако доведеш дъщеря си тук, ще поговоря с нея. Ще видя дали мога да дам на теб, или на нея някакъв съвет. Но не обещавам нищо.

– Това е чудесно. Мога да присъствам, ако искаш.

– Трябва да говоря насаме с нея. Поне в началото. Тя трябва да знае, че споделеното остава между нас двете и че може да каже всичко, което иска. Ако изобщо пожелае. Може да не е готова да говори. Или поне не с мен.

– Добре. Сигурна съм, че ще говори с теб.

Мади стана и грабна палтото си, сякаш искаше да избяга, преди Фрида да има възможност да оттегли предложението си. Облече го набързо и уви шала около врата си. Фрида имаше чувството, че гледа човек, който слага защитната си черупка. На вратата, след като каза довиждане, Мади внезапно се обърна.

– Знаеш ли, в дъщеря ми има нещо, което ме плаши. Не е ли ужасно?